

ELS PEIXOS

CI. PISCES

O. ANGUILLIFORMES

F. Anguillidae

Anguila (*Anguilla anguilla*) Anguila

L'anguila ja era present al nord-est de Catalunya durant la darrera glaciació, uns 40.000 anys enrera, concretament a la zona del Reclau (Serinyà, el Pla de l'Estany) (JUAN-MUNS, 1988). Des de llavors i fins a principi de segle (REPARAZ, 1982), era abundant al conjunt del territori estudiat, on ocupava la majoria dels cursos fluvials. Fins i tot s'explotava comercialment: es venia a mercat. La toponímia ens lliura informació de possibles localitzacions de temps enrera, com el gorg de les Anguiles de Sant Quirze de Besora.

A l'actualitat és pràcticament absent d'aquesta àrea: està localitzada a la capçalera de la Tordera, la riera d'Avencó (DOADRIO, 1991) i la riera d'Arbúcies; escasseja al Ter i als embassaments de Sau i Susqueda. Exceptuant pràcticament només la riera d'Arbúcies, la resta de localitzacions es refereixen a exemplars alliberats per pescadors, la majoria dels quals, impeditos de retornar al mar per reproduir-se, assoleixen grans dimensions. El declivi de l'anguila és degut a la contaminació i, principalment, a la instal·lació de nombroses rescloses, especialment notable a partir de la construcció de la presa del pantà de Sau (l'any 1963). A l'anguila, li han estat barrades les vies migratòries envers el mar: no pot assolir l'àrea de reproducció, situada a la mar dels Sargasses, a més de 5.000 km de distància. El Ter presenta poblacions lliures únicament per sota de la presa del Pasteral (la Selva). A la totalitat de les conques de la Tordera, el Besòs i el Llobregat, també s'ha rarificat molt, sobretot als trams mitjans i baixos.

O. CYPRINIFORMES

F. Cyprinidae

Barb comú (*Barbus graellsii*) Barb gegant

Es tracta d'un endemisme ibèric (de la conca de l'Ebre) instal·lat en conques fluvials (la del Ter i trams del Llobregat) que no li són pròpies (SOSTOA *et al.*, 1990)). Actualment el barb comú es troba en fase d'expansió. L'any 1991 es van conèixer les primeres captures, escadusseres, de barb comú o gegant a la part alta del riu Ter (La Farga de Bebié i Torelló), procedents d'introduccions recents efectuades per pescadors. En aquell moment ja havia assolit densitats importants al tram baix del mateix riu, del pantà de Susqueda en avall: la presa del pantà de Sau havia aturat la seva proliferació riu amunt. Finalment, el 1998 ha estat trobat, en baix nombre, a la part baixa de la riera Major i al mateix pantà de Sau, i ha esdevingut una espècie abundant al tram mig del Ter, bàsicament entre Ripoll i Torelló, on l'aigua manté una millor qualitat.

Barb de muntanya (*Barbus meridionalis*) Barb, barb del país

El barb de muntanya és el peix més característic i comú d'aquesta zona. Possiblement aquest barb (classificat com a *Barbus* sp.) ja era present al nord-est de Catalunya durant la darrera glaciació, uns 30.000 anys enrera: s'ha localitzat

en jaciments arqueològics de la zona del Reclau (Serinyà, Pla de l'Estany) (JUAN-MUNS, 1988) i, posteriorment, uns 10.000 anys enrera, al del Cingle vermell (Vilanova de Sau) (9.760 +/- 160 anys BP (ESTÉVEZ, 1980b; VILA, 1985)).

És l'únic barb de la zona d'estudi que no es considera un endemisme estrictament ibèric, ja que també habita al sud de l'Estat francès i al nord de l'Itàlia. S'estén per tota la conca del Ter; la del Besòs, a cavall entre les conques del Llobregat i la del Ter, hi ha qui considera (DOADRIO *et al.* 1991) que allotja híbrids entre barb de muntanya (*Barbus meridionalis*) i barb cua-roig (*Barbus haasi*), tot i que algun autor (SOSTOA, 1990) únicament hi cita el barb de muntanya. A l'espera de noves indagacions, i basant-nos amb el seu aspecte extern, considerarem el barb de la conca del Besòs com a barb de muntanya

Viu a la part alta, mitja i baixa dels cursos d'aigua, preferentment a les gorgues i trams encalmats. És bàsicament bentònic, és a dir, propi dels fons, tant pedregosos i sorrencs com fangosos. Potencialment, aquest barb s'estén per la pràctica totalitat dels trams fluvials de les conques que ocupa, fins i tot als torrents de cabal molt reduït, que no són acceptats pels altres peixos. A les capçaleres dels torrents sol ser l'únic peix present; en rius de major cabal, conviu principalment amb altres peixos com la truita i/o la bagra. Al Montseny, a molts rierols i rieres del massís, juntament amb altres elements faunístics, sembla haver-se vist relegat per la introducció de la truita comuna (*Salmo trutta*), efectuada a partir dels anys 1950 (ORDEIX *et al.*, 1996). Als trams mitjos i baixos de les rieres Major, ha disminuït molt durant la dècada de 1990, a mesura que ha anat augmentat el poblament d'una espècie nouvinguda, el barb roig (*Phoxinus phoxinus*), amb qui competeix pels recursos i l'espai. Tot i tolerar un cert grau d'antropització (d'eutròfia), el barb de muntanya tampoc ha pogut acceptar els nivells de contaminació d'origen urbà i ramader de les últimes quatre dècades: ha desaparegut de bastants trams, fins i tot d'espais amplis (10 quadrícules de 5x5 km), com és el cas de bona part de la Plana de Vic.

Barb cua-roig (*Barbus haasi*) Barb, barb del país

El barb cua-roig també és una espècie molt comuna. Es tracta d'un endemisme ibèric que viu a la conca del Llobregat, representada a Osona per la majoria de les rieres del Lluçanès. Presenta uns requeriments ecològics similars a l'espècie anterior: viu a la part alta, mitja i baixa dels cursos d'aigua i conviu principalment, amb la truita i/o la bagra. Accepta certs nivells d'eutròfia, però no tolera graus elevats de contaminació. Potencialment, s'estén per la pràctica totalitat dels trams fluvials de les conques que ocupa, fins i tot zones amb un cabal molt reduït. Les últimes quatre dècades ha desaparegut de bastants trams (7 quadrícules de 5x5 km), degut a la contaminació d'origen urbà i, principalment, ramader. En alguns punts, com el curs mig de la riera de Merlès, ha desaparegut pràcticament des de la introducció del peix sol (*Lepomis gibbosus*), un depredador molt voraç, procedent de l'altra banda de l'Atlàntic; a la capçalera, l'ha afectat molt negativament la proliferació del barb roig (*Phoxinus phoxinus*).

Carpí vermell (*Carassius auratus*) Peix vermell, carpí

Es tracta d'un peix relativament abundant, que es troba per tot el territori, que prefereix les aigües embassades o molt encalmades (ambients lenítics), constituint una distribució en mosaic. D'origen asiàtic, el carpí vermell sembla que va ser introduït al segle XVII a la península Ibèrica (GRANADO, 1996).

Bastant comú des de principi de segle com a peix decoratiu en basses de masies i jardins, no és fins a la dècada dels vuitanta que es localitza en llibertat en trams de la riera Gavarresa i al riu Ter, principalment al pantà de Sau.

Carpa (*Cyprinus carpio*) Carpa

Espècie veritablement comuna, es pot afirmar que la carpa és el peix més abundant dels trams més cabalosos, especialment al Ter, sobretot als embassaments, on resideix un contingent d'uns quants milions d'exemplars. La carpa està considerada com la primera espècie de peix traslladada fora de la seva àrea natural de distribució; d'origen asiàtic, sembla que va ser portada a Centreeuropa en temps dels romans, des d'on es va anar estenent per la resta del continent durant l'Edat Mitjana (PÉREZ-BOTE, 1995). Amb tot i això, sorprèn el fet que aquest peix no consti entre les espècies venudes al mercat de Vic al segle XVIII (ALBAREDA *et al.*, 1984), fet que podria indicar una presència testimonial fins al segle XIX o XX. El cert és que als anys 1930 (anteriorment a la Guerra Civil) era habitual la seva comercialització als mercats setmanals de la comarca d'Osona.

La carpa viu a la meitat dels trams de riu amb presència de peix, als cursos fluvials més cabalosos, embassaments i moltes basses agrícoles, on assoleix densitats elevades. En els sectors més contaminats sol ser l'única espècie present o bé la més abundant, degut a la seva gran resistència a la contaminació. Als embassaments, conviu habitualment amb altres espècies introduïdes, sobretot la perca americana (*Micropterus salmoides*) i el peix sol (*Lepomis gibbosus*). Als rius, amb altres espècies: barb de muntanya (*Barbus meridionalis*), barb cua-roig (*Barbus haasi*), bagra (*Leuciscus cephalus*), peix gat (*Ictalurus melas*), etc. Tot i que es va retirar dels punts més contaminats, com la part baixa del riu Gurri, els darrers anys, mercès a una certa millora de la qualitat, està recuperant-se en extensió i densitat; es tracta de l'espècie no pròpia del país (al·lòctona) que ha assolit un major èxit de proliferació.

Característicament bentònica, s'alimenta sobretot pasturant els invertebrats del fons. Molt apreciada gastronòmicament a centreeuropa, i de consum habitual a la comarca fins fa pocs decennis, la precària qualitat actual de les aigües on viu li aporten un gust desagradable a la carn, fet que en desaconsella el consum. Amb tot i això, seguida de la truita, la carpa és l'espècie més pescada avui en dia a l'àrea d'estudi, però únicament és capturada des d'un punt de vista esportiu: la majoria dels exemplars pescats es retornen immediatament a l'aigua. Als concursos de pesca efectuats al Ter, tant al propi riu com al pantà de Sau, se n'extreuen diàriament 200, 300, 400 i, excepcionalment, més de 1.000 kg per cada 100 persones (2 canyes per pescador, durant 4 o 5 hores); el pes mitjà de cada peça és de 424 g (Sau, 21/4/98), amb la presència d'algun individu excepcional de més de 10 kg (dades de l'Agrupació de Pescadors Esportius de Vic).

Per altra banda, cal dir que és habitual la localització de carpes de la varietat "de mirall" i, més escassa, la "reial".

Gobi (*Gobio gobio*)

El gobi és un peix rar, localitzat a la capçalera de la riera de Merlès (el Lluçanès). D'origen europeu, aquest petit ciprínid bentònic, que no es separa gaire de la superfície del fons de la llera, ha estat introduït amb èxit a la conca de l'Ebre, entre d'altres, possiblement des del segle XIX (GRANADO, 1996). Es va

observar per primera vegada el juliol de 1993 a la capçalera de la riera de Merlès, on ja era relativament abundant. Per ara, no es coneixen noves localitzacions tot i que és molt possible que es trobi en altres trams truiters i, com el barb roig (*Phoxinus phoxinus*), colonitzi progressivament la majoria dels cursos fluvials.

Bagra comuna (*Leuciscus cephalus*) Bagra, llisa, llissa

La bagra és una espècie comuna, tot i la minva soferta la darrera meitat de segle. Ciprínid endèmic de la península Ibèrica, era present al nord-est de Catalunya durant la darrera glaciació, uns 30.000 anys enrera, concretament a la zona del jaciment arqueològic de Reclau (Serinyà, Pla de l'Estany); posteriorment, també es coneix que vivia als cursos fluvials del voltant del Cingle Vermell (Vilanova de Sau, les Guilleries) uns 10.000 anys enrera (9.760 +/- 160 BP (JUAN-MUNS, 1988)).

Actualment, aquesta subespècie endèmica (*Leuciscus cephalus cephalus*) s'estén a la meitat dels trams de l'àrea estudiada amb presència de peixos. Es distribueix per la majoria de rius i rieres, excepte a la capçalera, ja que prefereix els trams mitjos: és pròpia de les gorgues i sectors més aviat cabalosos de flux laminar (lenítics); és predominantment pelàgica, o sigui, es mou entre aigües, normalment en petits grups. Conviu amb el barb de muntanya o el cua-roig i, bastant sovint, també amb la carpa. Molt afectada per la contaminació, els seus efectius han disminuït arreu i, fins i tot, ha desaparegut com a espècie en alguns dels sectors que ocupava pocs decennis enrera: actualment manca a pocs dels quadrants potencials de 5x5 km, tot i que una definició major dels mapes permetria observar desaparicions més ben localitzades.

Madrilleta vera (*Rutilus rutilus*)

Avui en dia es considera extingida. Aquesta espècie euroasiàtica era present al nord-est de Catalunya durant la última glaciació, uns 30.000 anys enrera, concretament a la zona del jaciment arqueològic de Reclau (Serinyà, Pla de l'Estany), on existia fins a l'època Post-glaciària (3.190 +/- 140 anys BP), a la cova 120 (Sales de Lierca, La Garrotxa) (JUAN-MUNS, 1988). La madrilleta vera també està citada entre la fauna del jaciment del Cingle Vermell (Vilanova de Sau) fa uns 10.000 anys (9.760 +/- 160 BP (ESTÉVEZ, 1980b; VILA, 1985)). Els nivells d'humitat d'aquella època eren més elevats que els contemporanis i el cabal dels rius més constants i superiors. Actualment, dins l'àmbit geogràfic dels Països Catalans i de la Península Ibèrica, la madrilleta es troba introduïda i molt localitzada a la conca del Llobregat, el Canal d'Urgell i el curs baix del Ter.

Barb roig (*Phoxinus phoxinus*) Baró, braó, brió, gabaró

És cada vegada més comú, pel fet de trobar-se en expansió. D'origen europeu, el barb roig procedeix d'una introducció molt recent, efectuada per pescadors poc temps abans del 1989, any que es van localitzar els primers exemplars a la riera Major. La seva propagació ha estat molt ràpida: va començar poblant els trams mitjos i baixos de la riera Major i la capçalera de la riera de Merlès. Al moment actual s'estén per bona part de la riera de Merlès, la conca de la Tordera i la majoria de la del riu Ter, on és present fins i tot en afluents menors, com les rieres de Sora i de Balà, però no arriba als sectors més alts de les capçaleres, com fan el barb de muntanya, el cua-roig i la truita comuna. El barb roig ocupa principalment els gorgs i els trams encalmats amb un cert cabal circulant; a molts sectors de la riera Major i la riera de Merlès, on competeix per l'espai i l'aliment amb els barbs autòctons, ha acabat esdevenint el peix numèricament més abundant.

Tenca (*Tinca tinca*) Tenca

Es tracta d'una de les espècies més rares i localitzades. De distribució europea i asiàtica, hom considera que la introducció de la tenca a la península Ibèrica es va produir antigament, al segle XVII (GÓMEZ et DÍAZ, 1991), tot i que en algunes zones es pot haver efectuat més recentment. Pel que fa a Osona, actualment, només s'ha pogut comprovar la seva presència al Lluçanès, al pantà de la Font de Lluçà, una massa d'aigua de bastant qualitat i amb el fons ben recobert de vegetació (macròfits), on es mou perfectament mimetitzada gràcies a la seva coloració verdosa. També és possible que en visquin en alguna bassa de la Plana de Vic. Fins fa almenys uns quants decennis, era relativament freqüent en altres estanyols del Lluçanès i de la resta de la zona d'estudi. La tenca va començar a desaparèixer als anys 1960, amb l'assecamment i l'eutrofització de la majoria de les basses agrícoles on vivia, conseqüència d'un increment descontrolat de la producció ramadera.

O. SILURIFORMES

F. Siluridae

Peix gat (*Ictalurus melas*) Gat, peix gat

Poc estès però relativament comú, el peix gat és una altra espècie d'origen americà. Present a la comarca d'Osona almenys des dels anys 1950, es distribueix amb relativa abundància, que fluctua segons els anys, pels trams més encalmats del riu Ter, els pantans de Sau i Susqueda, així com nombrosos embassaments més petits i basses. És de tipus bentònic, o sigui, es mou molt pel fons, preferentment fangós; sobreviu amb concentracions mínimes d'oxigen i resisteix espartanament certs graus de contaminació.

Per ara, tot i la introducció recent d'exemplars als pantans de Sau i Susqueda, efectuada irregularment per pescadors, encara no s'hi ha comprovat l'existència de poblacions viables de silur (*Silurus glanis*). Aquesta espècie europea de característiques semblants al peix gat (amb el qual es confon sovint), tot i que pot assolir dimensions molt superiors, ja existeix en algunes masses d'aigua properes del Bages i el Berguedà (BORRÀS & JUNYENT, 1993).

O. SALMONIFORMES

F. Esocidae

Luci (*Esox lucius*) Lluci

Molt escàs, el luci és originari de les zones lacustres del continent americà. Va ser introduït al pantà de Sau des dels seus inicis (1963), però sembla que no hi va proliferar amb gaire èxit. Extingit amb la gran mortaldat del 1989, l'any 1993 n'hi va haver altres alliberaments, la viabilitat dels quals es desconeix. Aquest gran depredador subsisteix al pantà de Susqueda i, en baix nombre, a l'embassament de Santa Creu de Joglars (Olost de Lluçanès). Llindant amb la zona d'estudi, és francament abundant a la riera de la Portella (el Berguedà).

F. Salmonidae

Truita comuna (*Salmo trutta*) Truita, truita del país, truita de muntanya

Es considera una espècie localment abundant i, parcialment, introduïda. La truita comuna ja era present al nord-est de Catalunya durant la darrera glaciació: ha estat localitzada entre les restes faunístiques de la cova dels Ermitons (Sales de Llierca, la Garrotxa) (36.430 +/-1800 anys BP) i en altres jaciments arqueològics de fins entorn de 17.000 anys enrera (ESTÉVEZ, 1987). Posteriorment, ha estat citada al jaciment arqueològic del Cingle Vermell (Vilanova de Sau), de fa uns 10.000 anys (9.760 +/-160 BP (ESTÉVEZ, 1980b; VILA, 1985)), emplaçat a la desembocadura de la riera Major, a la riba dreta de l'actual pantà de Sau, on encara existeix. Antigament, fins als anys 1950, residia al llarg del riu Ter i els seus afluents principals, des dels cims del Ripollès fins als antics pobles de Sau i Susqueda (les Guilleries); a la riera Major, la truita no arribava a superar la resclosa de la fàbrica de paper de Sant Sadurní d'Osormort (Josep Mercader i Jaume Centellas, com. pers.). A mitjans del segle XX, la seva extensió per moltes rieres del Montseny (com podia ser el cas de la riera de les Truites, a Arbúcies, conca de la Tordera) devia ser poc important, limitada per les abundants rescloses instal·lades des d'antic arreu del massís.

Contemporàniament, a les capçaleres d'algunes de les rieres, hom pot veure'n d'aïllades, sense compartir l'espai i els recursos amb cap altra espècie de peix, tot i que també poden estar acompanyades per algun dels barbs autòctons (de muntanya i cua-roig); als trams mitjos, la truita comuna conviu amb aquests mateixos barbs i la bagra, però actualment sobretot amb el barb roig (*Phoxinus phoxinus*).

Encara ocupa les rieres més fresques i netes de la capçalera del Ter, de domini eurosiberià, on s'ha descrit recentment l'existència de biotipus genèticament molt particulars (conseqüència de l'aïllament d'aquestes poblacions la darrera glaciació). Apareix regularment fins a l'altura de Torelló; segons els anys, principalment en temps d'avingudes, la seva àrea es desplaça fins a l'embassament de Sau. Tot i això, una bona part del seu poblament es tracta d'un peix introduït: la majoria d'individus pertanyen a races (biotipus) al·lòctones, d'origen centreeuropeu. Aquest és el cas de la truita de la riera Major i del Montseny: l'any 1958 la societat de Pescadors de Viladrau va introduir-hi exemplars d'origen forani, centreeuropeu, traslladats des d'una piscifactoria d'Andorra fins a la riera de Viladrau; l'anàlisi genètica de la població de truita del Montseny i les Guilleries corrobora la seva pertinença a biotipus centreeuropeus. El mateix va succeir a les altres rieres del Montseny, així com a la riera de Merlès, la riera de Sora i el riu Ges, entre d'altres, on la truita comuna es va introduir per primera vegada entorn dels anys 1950.

Anualment, es segueixen efectuant repoblacions intenses: així, de mans de l'Agrupació de Pescadors Esportius de Vic, la riera Major rep cada any uns 45.000 alevins (de 5-6 cm de longitud), procedents de piscifactoria. Els alliberaments, a part de permetre l'increment del nombre de permisos (només a la riera Major, se'n lliuren més de 1.000 per temporada), representen un impacte poc positiu per l'ecosistema aquàtic, en especial per moltes larves d'insectes aquàtics i d'amfibis, com la salamandra (*Salamandra salamandra*) i el tritó pirinenc (*Euproctus asper*), tal com hem pogut estudiar al Montseny (ORDEIX *et al.*, 1997). També fan perillar l'existència d'altres peixos autòctons com el barb de muntanya, en competir-hi per l'aliment i depredant-lo.

Salmó (*Salmo salar*)

El salmó, actualment desaparegut de les conques dels rius mediterranis, era present al nord-est de Catalunya durant l'últim màxim glacial, des de fa uns 25.000 anys enrera fins entorn de fa 17.000 anys: ha estat detectat a la zona del Reclau (Serinyà, Pla de l'Estany) (JUAN-MUNS, 1988). Tot i que aquestes restes podrien haver estat objecte d'un trasllat des del vessant atlàntic, l'existència de salmó en altres jaciments mediterranis (Grimaldi, a Itàlia; Caune de Belvis, a França) sembla fer factible atribuir-li una procedència mediterrània (JUAN-MUNS, 1988). Aquesta informació pretèrita corresponent al mig Ter, tenint en compte que les migracions reproductives del salmó el porten a desovar a les capçaleres fluvials, permet pressuposar la seva presència a les acaballes de la darrera glaciació als espais fluvials de l'actual comarca d'Osona.

Truita arc iris (*Oncorhynchus mykiss*) Truita arc iris

Cada vegada més escassa, la truita arc iris és un salmònid d'origen nordamericà introduït els anys 1960-1980 amb finalitats pesqueres esportives. No obstant els alliberaments successius d'un bon nombre d'exemplars, efectuats anys rera any, a cap indret no ha assolit la densitat de poblament de la truita comuna i tampoc sembla que s'hi hagi reproduït mai. La persistència de les societats de pescadors l'havia feta relativament habitual a la riera Major i a les capçaleres de la riera de Merlès i la Tordera. Degut a un gir positiu en la gestió pesquera per part de l'Administració i dels mateixos pescadors, d'uns anys ençà els exemplars salvatges escassegen progressivament. Els pocs que resten procedeixen d'una selecció incorrecta dels ous i els alevins de truita comuna a les piscifactories, que encara permet el trasllat d'algun exemplar de truita arc-iris al medi natural.

O. CYPRINIDONTIFORMES

F. Poeciliidae

Gambúsia (*Gambusia affinis*)

La gambúsia, detectada l'any 1998, s'estén abundantment pel pantà de Sau i la riera de Balà, a uns 425 m d'altitud; ara com ara, s'absenta del pantà de Susqueda. També ha estat localitzada recentment (el 1997) en estanys poc profunds del camp de Golf de l'Estanyol (El Brull i Seva), situats a uns 779 m sobre el nivell del mar, on la vegetació submergida (carofícies) i semisubmergida (boga) hi és abundant. De família típicament americana, adaptable i resistent, aquest peix de petites dimensions, molt emprat en aquariofília, s'ha estat utilitzant des de principi de segle per combatre els mosquits, però la seva dispersió constitueix un perill per a la fauna autòctona.

O. PERCIFORMES

F. Centrarchidae

Peix sol (*Lepomis gibbosus*) Sol, peix sol, perca sol

És localment abundant i es troba en expansió. D'origen americà, com la majoria de les espècies introduïdes, el peix sol va aparèixer a la península Ibèrica l'any 1910 (GRANADO, 1996). Hi ha referències de la seva presència localitzada al Ter, per sota de Roda de Ter, als anys 1950-60. Almenys des de l'any 1992, ocupa la part baixa de la riera de Merlès, on constitueix una població densa, sobretot als gorgs i canals laterals de la riera, però també en unes quantes

basses. Depredador molt voraç, la seva agressivitat hi ha arraconat, i gairebé extingit, el barb autòcton (*Barbus haasi*); també depreda les larves d'amfibis, com el tòtil (*Alytes obstetricans*) i la granota verda (*Rana perezi*). Paral·lelament, s'ha localitzat des del 1993 en un petit embassament prop de Seva i a la riera de Sant Segimon (el Montseny). Posteriorment, en una bassa de Viladrau, a la desembocadura de la riera Major i el pantà de Susqueda, localitat on ha proliferant molt ràpidament (almenys des del 1995) i actualment (el 1998) consisteix un dels peixos més abundants, que ja predomina per damunt de la perca americana (*Micropterus salmoides*). La tendència més probable és, doncs, que se'l vagi dispersant, inconscientment, a molts d'altres punts.

Perca americana (*Micropterus salmoides*) Black-bass

Aquesta altra espècie depredadora d'origen americà arriba a ser localment abundant. La perca americana va citar-se per primera vegada a la península Ibèrica el 1955 (GRANADO, 1996). Es localitza principalment en embassaments, com el de Sau, on es va introduir l'any 1963; després de la mortaldat de 1989, hi va reaparèixer el 1990. També és present, i molt abundant, al pantà de Susqueda, els embassaments de Santa Creu de Joglars (Olost de Lluçanès), les rieres de Sant Segimon i d'Avencó, entre d'altres, i al curs mig de la riera de la Gavarresa, on abunden les gorgues i l'aigua hi transcorre molt lentament. Conviu sobretot amb la carpa comuna.

F. Bramidae

Brema comuna (*Abramis brama*)

És una altra espècie extingida en temps immemorials, citada entre la fauna del jaciment arqueològic del Cingle Vermell (Vilanova de Sau) fa uns 10.000 anys (9.760+/-160 anys BP), en una època de climatologia més humida, que permetia l'existència de zones embassades arreu del territori, l'ambient òptim per aquesta espècie (JUAN-MUNS, 1988). Amb tot i això, no deixa de sorprendre la presència pretèrita de la brema comuna, de determinació difícil (Núria Juan-Muns, com. pers.), actualment distribuïda per centreeuropa i absent a tota la península Ibèrica.

F. Percidae

Luci-perca (*Stizostedion lucioperca*) Luci-perca, sandra

Originari de l'est d'Europa (LELEK, 1980), va ser introduït per motius de pesca esportiva a l'embassament de Boadella, a la Muga (l'Alt Empordà) entorn de l'any 1970 (GÓMEZ-CARUANA & DÍAZ-LUNA, 1991). Posteriorment, uns quants exemplars d'aquest depredador d'aigües preferentment netes van ser alliberats al pantà de Susqueda, on ha començat a proliferar: el luci-perca hi és pescat regularment almenys des del 1997.